

Tisztelt Konferencia!

Hölgyeim és Uraim!

A kis herceg című könyv sokat idézett jelenetében a róka azt tanítja ifjú barátjának, hogy ami igazán lényeges, „az a szemnek láthatatlan”. Mindannyian tudjuk, hogy a mindennapjaink teli vannak a felületes szemlélő számára szinte észrevétlenül működő dolgokkal, amelyek olyannyira lényegesek, hogy bizvást mondható: az életünk alapszik rajtuk.

Szerencsére sokat változik a világ, ma már egyre kevesebben gondolják úgy, hogy aki családi teendőket végez, háztartást vezet, gyereket nevel vagy beteget ápol, az voltaképpen „csak otthon ül”. Aki látta, tapasztalta már, hogy mit jelent egy nagycsalád működtetése vagy a 24 órás szolgálat egy segítségre szoruló ember mellett, az tudja: a hátország biztosítása gyakran igen heroikus kihívás.

Úgy gondolom, hogy a magyar társadalom kezdi megérteni, hogy mi mindent köszönhet azoknak, akik az életük egy szakaszában – vagy akár élethivatásként is – építik, védik, őrzik azt az alapot, amelyre minden egyéb eredmény támaszkodik. Ebből a munkából ráadásul nem lehet szabadságra menni, nincs prémium, túlórapénz, de még előmenetel sem. Viszont az eredmény mindenért kárpótol!

A mai konferenciának az a feladata, hogy láthatóvá tegye a láthatatlant: megmutassa az otthon végzett munka emberi, erkölcsi, szociális és nem utolsósorban gazdasági jelentőségét. Az előadásokból és beszélgetésekből bizvást ki fog derülni, hogy mindez éppolyan nélkülözhetetlen tevékenység, mint a többi: mérhető, érezhető hasznot hajt a közösségnek. Megbecsülés és a köszönet jár érte.

Eredményes tanácskozást kívánva, üdvözlettel:

MAGYARORSZÁG KÖZTÁRSASÁGI ELNÖKÉNEK FELESÉGE

